

Наука III тисячоліття: пошуки, проблеми, перспективи розвитку

Використана література

1. Василенко М. К. Динаміка розвитку інформаційних та аналітичних жанрів в українській пресі : моногр. / М. К. Василенко. - Інститут журналістики КНУ імені Тараса Шевченка, 2006. - 236 с.
2. Вакуров В. Н. / Вакуров В. Н., Кохтев Н. Н., Солганик Г. Я. Стилистика газетних жанров. - М. : Высш. шк., 1978. - 181 с.
3. Ким М. Н. Жанры современной журналистики / Ким М. Н. - СПб. : Изд-во Михайлова В. А., 2004. - 336 с.
4. Різун В. В. Маси: Тексти лекцій / Різун В. В. - К. : Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2003. - 118 с.

ПОЛІТИЧНИЙ ДИСКУРС У СИСТЕМІ ФУНКЦІОНАЛЬНИХ СТИЛІВ

Вусик Г.Л., к. філол. н., доцент;

Савчук О.Ю., студент;

Бердянський державний педагогічний університет, м. Бердянськ, Україна

Багато лінгвістів визнають, що переконання є основною функцією політичного дискурсу. Як справедливо зазначає П. Б. Паршин, «будь-який текст впливає на свідомість адресата з семіотичної точки зору, але для політичного тексту мовний вплив є основною метою комунікації, на досягнення якої орієнтується вибір лінгвістичних засобів» [2].

Створення нових слів і виразів пояснюється, з одного боку, появою нових реалій у суспільно-політичному житті країни, з іншого — появою причин для зміни вже існуючих явищ. На думку Р. М. Блакара, «мовний ярлик може багато що сказати про те, як ми сприймаємо та розуміємо роль влади» [1, с.17].

Іntenція боротьби за владу — це специфічна характеристика політичного дискурсу. Вона є в усіх жанрах:

1. агітаційній промові;
2. дебатах у парламенті;
3. дискусії;
4. політичному інтерв'ю.

Існують два типи відносин:

1. гармонізувальний (основу складають істина і згода);
2. агональний (в основі — боротьба і перемога).

Отже, політичний дискурс як форма реалізації політичної комунікації має за мету завоювати та утримати політичну владу. Найважливішою функцією політичного дискурсу є функція політичної пропаганди, переконання та впливу. Дискурс - це суттєва складова соціокультурної взаємодії, характерними рисами якої є інтереси, цілі, стилі і формування такої суспільної думки, що потрібна для автора дискурсу.

Сьогодні в Україні триває процес становлення політичного простору, у якому колишня система політичних інститутів і зв'язків зруйнована, а нова ще не склалася.

II Міжнародна науково-практична інтернет-конференція (25-26 квітня 2018 р., м. Бердянськ)

Відмінність політичної мови від повсякденної полягає не у використанні певних формальних засобів, а в такій зміні співвідношення між знаком (словом) і значенням, при якому звичні одиниці мови отримують незвичну інтерпретацію.

Література

1. Блакар Р. М. Язык как инструмент социальной власти (теоретико-эмпирическое исследование языка и его использования в социальном контексте) / Р. М. Блакар // Язык и моделирование социального взаимодействия. - М., 1987. - С. 88.
2. Паршин П. Хэррис, Зеллиг Заббетаи [Электронный ресурс] / Павел Паршин // Энциклопедия Кругосвет Универсальная научно-популярная онлайн- энциклопедия. - Режим доступа : <http://tinyurl.com/qx8f3lx>. - Название с экрана. - Дата обращения: 25.12.2017

ВЕРБАЛІЗАЦІЯ ПСИХІЧНИХ СТАНІВ: ЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ

Вусик Г.Л., канд. філ. н., доцент
Бердянський державний педагогічний університет,
Бердянськ, Україна

Антропоцентрична лінгвістична парадигма визнає аксіоматичним твердження про те, що проблема єдності мислення і мови не може бути вирішена, якщо не вирішено питання про єдність когнітивного та афективно-мотиваційного в діяльності мовної особистості.

Поняття антропоцентричної парадигми пов'язується розкриттям сутності людини. *Antropos* у перекладі із грецького «людина», а латинське *centrum* - «центр», тобто дана парадигма орієнтована на людину, розкриття людського фактора в мові

Актуальність дослідження визначається необхідністю виявити закономірності вербалізації психічних станів у сучасній українській мові.

Поняття функціонально-семантичного поля як міжрівневого явища виникло в XIX столітті та пов'язане з іменами Ф. Брюно, О. Есперсена і, перш за все, з лінгвістичною концепцією Л. Вайсгербера.

Антропоцентрична парадигма виводить на перше місце людину, а мова вважається її найважливішою складовою.

Для кращого та широкого розуміння явищ, які відбуваються у мові, виникає потреба застосування саме когнітивного підходу, який дає можливість представити широку когнітивну основу механізмів накопичення знань, їхньої обробки, збереження та зображення як когнітивних моделей.

Значення - це когнітивна структура, а контекст, який визначає мовне значення, є зовнішнім щодо системи мови й уособлює інші когнітивні структури. Вивчення мовних форм є свідомо не повним без звернення до когнітивних категорій, оскільки мисленеві категорії практично неможливо відокремити від мовних категорій. Саме тому на першому місці у когнітивній лінгвістиці виступає системний опис та пояснення механізмів засвоєння людиною мови і принципи структурування цих механізмів.